

Γράμμα ενός διευθυντή σχολείου της Σιγκαπούρης προς τους γονείς, πριν τις εξετάσεις (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσία](#)

Καταθέτω το κείμενο που ακολουθεί, γνωρίζοντας ότι ελάχιστοι γονείς τηρούσαν αυτά που αναφέρει. Μάλιστα, από όσο είμαι σε θέση να γνωρίζω, όσα παιδιά το διάβασαν, μακάριζαν που έχουν γονείς με τέτοια συμπεριφορά!

Και, για να καταλάβετε για τι ακριβώς μιλάω, η προσωπική μου στάση ήταν, όταν μου έλεγε ένα παιδί το βαθμό που πήρε σε ένα μάθημα ή διαγώνισμα, η ερώτησή μου (ανεξάρτητα από το αν ο βαθμός αυτός ήταν 19 ή ...3!) ήταν πάντα η ίδια: «Πιστεύεις ότι μπορούσες να κάνεις κάτι καλύτερο;».

Αν η απάντησή του σ' αυτή την ερώτηση ήταν αρνητική (ακόμα κι αν ο βαθμός ήταν το 3 που προαναφέραμε), τότε του έλεγα: «Συγχαρητήρια! Έκανες το

καλύτερο που μπορούσες!».

Αν η απάντησή του ήταν θετική (ακόμα κι αν ο βαθμός ήταν το 19 που προαναφέραμε), τότε του έλεγα: «Πολύ ωραία. Βρες, λοιπόν, αυτό που σε εμπόδισε να πετύχεις αυτό το καλύτερο που πιστεύεις ότι μπορούσες και διόρθωσέ το, ώστε την επόμενη φορά να έχεις την ικανοποίηση ότι έκανες πραγματικά το καλύτερο που μπορούσες.»

Κάποτε, ένα από τα παιδιά μας είχε παράπονο μ' αυτή μου τη συμπεριφορά και μου ανέφερε τις -συνήθως υλικές αμοιβές- των συμμαθητών του, όταν «έφερναν εικοσάρια στο σπίτι», καθώς και τις τιμωρίες που αντιμετώπιζαν όταν έφερναν χαμηλότερους βαθμούς (για μερικούς γονείς, οτιδήποτε κάτω από το 20 θεωρούνταν χαμηλός βαθμός!).

Φυσικά, του απαντούσα ότι αυτό που έχει αξία, όχι μόνο για το σχολείο, αλλά και για όλη τους τη ζωή, είναι η ικανοποίηση από την αίσθηση ότι αυτό που έκαναν ήταν το καλύτερο που μπορούσαν και όχι να το συγκρίνουν αυτό με εκείνο που έχουν καταφέρει κάποιοι άλλοι, γιατί ο καθένας τα καταφέρνει καλύτερα σε διαφορετικά πράγματα.

Επίσης, τους έλεγα να μην κρίνουν τον άλλο από την επίδοσή του, γιατί δεν ξέρουν τι προσπάθεια μπορεί να έχει καταβάλει για να την πετύχει. Σαν παράδειγμα, τους έφερνα την διήγηση από το «Γεροντικό» (βιβλίο με ψυχωφέλιμες ιστορίες από τη ζωή των μοναχών-ασκητών), όπου ένας μοναχός έτρωγε πάντα δύο πιάτα φαγητό αντί για ένα που έτρωγαν οι υπόλοιποι, σκανδαλίζοντας έτσι τους άλλους μοναχούς. Ο ηγούμενος της μονής, μιαν ημέρα, είπε σε όλους τους μοναχούς να κάνουν υπακοή και να φάνε όσα περισσότερα πιάτα φαγητό μπορούσαν! Οι περισσότεροι έφαγαν δύο ή τρία πιάτα, το πολύ. Ο μοναχός που τους σκανδάλιζε έφαγε δέκα πιάτα! Τότε, όλοι οι μοναχοί κατάλαβαν ότι έκαναν λάθος και έβαλαν μετάνοια στον μοναχό αυτόν, γιατί είδαν ότι, ενώ αυτοί έτρωγαν καθημερινά το μισό ή το ένα τρίτο απ' όσο μπορούσαν, αυτός έτρωγε μόλις το ένα πέμπτο. Έτσι αποδείχτηκε ότι αυτός που τον θεωρούσαν γαστρίμαργο, έκανε την πιο μεγάλη εγκράτεια από όλους!

Ακολουθεί το διδακτικό και αληθινά παιδαγωγικό περιστατικό:

Πρόσφατα, ένας διευθυντής σχολείου στην Σιγκαπούρη έγραψε ένα γράμμα στους γονείς των μαθητών του που συγκίνησε ολόκληρο το διαδίκτυο. Σε αυτό το γράμμα εξέφρασε κάποιες αλήθειες με σκοπό να αγγίξει ακόμα και τους πιο ξεροκέφαλους γονείς.

“Αγαπητοί γονείς,

Οι εξετάσεις των παιδιών σας πρόκειται να ξεκινήσουν σύντομα. Ξέρω, ότι είστε όλοι αγχωμένοι, γιατί θέλετε τα παιδιά σας να τα πάνε καλά.

Αλλά, σας παρακαλώ, να θυμάστε, ότι ανάμεσα σε αυτούς τους μαθητές θα υπάρχει κάποιος καλλιτέχνης που δεν χρειάζεται να καταλαβαίνει καλά τα μαθηματικά.

Ένας επιχειρηματίας που δεν χρειάζεται να γνωρίζει ιστορία ή λογοτεχνία.

Ένας μουσικός που δεν χρειάζεται να ξέρει από χημεία.

Ένας αθλητικός τύπος που η γυμναστική είναι πιο σημαντική για αυτόν από την φυσική.

Αν το παιδί σας πάρει καλούς βαθμούς, αυτό είναι τέλειο! Αν δεν πάρει όμως, μην του στερήσετε την αυτοπεποίθηση ή την αξιοπρέπειά του. Πείτε του, ότι δεν πειράζει, ότι ήταν απλά ένα διαγώνισμα. Είναι φτιαγμένοι για πολύ μεγαλύτερα πράγματα στην ζωή. Πείτε του πως ό,τι και αν γίνει στο διαγώνισμα θα τον αγαπάτε το ίδιο και δεν θα τον κρίνετε.

Σας παρακαλώ, κάντε το αυτό και όταν το κάνετε, δείτε το παιδί σας να κατακτά τον κόσμο. Ένας κακός βαθμός στο διαγώνισμα δεν θα του στερήσει τα όνειρα ή το ταλέντο του.

Και σας παρακαλώ, μην θεωρείτε, ότι οι γιατροί και οι μηχανικοί είναι οι μόνοι ευτυχισμένοι άνθρωποι στον κόσμο.

Με όλη μου την εκτίμηση,
Ο διευθυντής”